

ALPARSLAN'IN AKINCISI

ÖZGÜRLÜK SAVAŞI

İSMAİL BİLGİN

GENÇ
T
YAYINLARI

ÖZGÜRLÜK SAVAŞI

İsmail Bilgin

Resimleyen: Uğur Köse

KEŞİF GÖREVİ

Sultan Alparslan bahar aylarında yapacağı sefer için şimdiden hazırlıklara başlamıştı. Bu hazırlıkların en önemlisi de sefer yapacakları topraklar hakkında bilgi edinmektir. Oraların havası, doğası, fiziksel şartları, ulaşımı gibi konularda keşif yapmak akıncıların görevidir. Akıncılar savaş öncesinde ve savaş boyunca ordunun ilerisinde keşif görevi yaparlardı. Ayrıca köprü, geçit, boğaz gibi önemli noktalarda gerekli önlemleri alırlar ve güvenliği sağlardı.

Akıncı beyi Alperen, Sultan Alparslan'ın huzurundaydı. Yeni bir görev alacak olmanın heyecanı ve

gururu içindeydi. Görevinin ne olduğunu öğrenmek için sultanın karşısında saygıyla eğilmiş bekliyordu. Az sonra sultan konuşmaya başladığında onun her bir kelimesini dikkatle dinledi.

Alperen, sultanın huzurundan çıkar çıkmaz akıncılarını topladı. Sultanın sefer yapacağı Bizans'ın sınır boylarına doğru yola çıktılar.

Mevsim kıştı. Gün geçtikçe soğuk artmış ve kar atıştırmaya başlamıştı. Buna rağmen Alperen, görevi yerine getirmekte kararlıydı.

Akıncıların hep birlikte dolaşması dikkat çekebilirdi. Bu yüzden Alperen, akıncılarını üçer kişiden oluşan üç gruba ayırdı. Her bir grubu farklı yönlere yönlendirdi. Onuncu kişi olan kendisi ise tek başına keşif yapacaktı.

KIŞ GECEŚİ

Önceki gün atıştırmaya başlayan kar, gece tipiye dönüşmüştü. Kuytu yerlerde kar birikmiş, yollar bir bir kapanmıştı. Ara sıra çıkan sert rüzgâr, karları etrafa savuruyordu. Görüş mesafesi gittikçe düşüyordu.

Akıncı beyi Alperen iliklerine dek üşüyordu. Kalın giyinmesine rağmen tir tir titriyordu. Yüzüne vuran kar tanelerine aldırılmıyordu ama başı döndüğü için etrafı bulanık görüyordu. Bu şekilde bir süre yol alan Alperen zorlukla at üstünde duruyordu.

Bu havada yola devam ettiğine pişmandı. “Sav Tekin Usta’m ne derdi: ‘Karlı havaya dağda yakalanmayacaksın. Yakalanırsan da en kısa sürede bir yere

sığınmaya bakacaksın. Soğuğa karşı mertlik olmaz.’ Ama ben onun bu sözlerini dinlemedim... Çok üşüyorum. Hastalanacağım herhâlde.”

Karın şiddetini iyice artırmasıyla tamamen beyaza bürünen bu yerlerde Karayel dikkatli bir şekilde yürümeye çalışıyordu. Ara sıra duruyor ve etrafı dinliyordu. Ancak rüzgârın ağaçlarda ve kayalıklarda yankılanan sesinden başka bir şey duyulmuyordu.

Dağ yolunda ilerlemeye çalışan Alperen’in aklına bir an burada donacağı geldi: “Uykum da geliyor ama uyumamalıyım. Ateşim var galiba. Ya etrafımızı kurtlar sararsa! Allah’ım sen yardım et bana!”

Biraz daha tırmanan Karayel rüzgâr yönünde durdu, havayı derin derin kokladı.

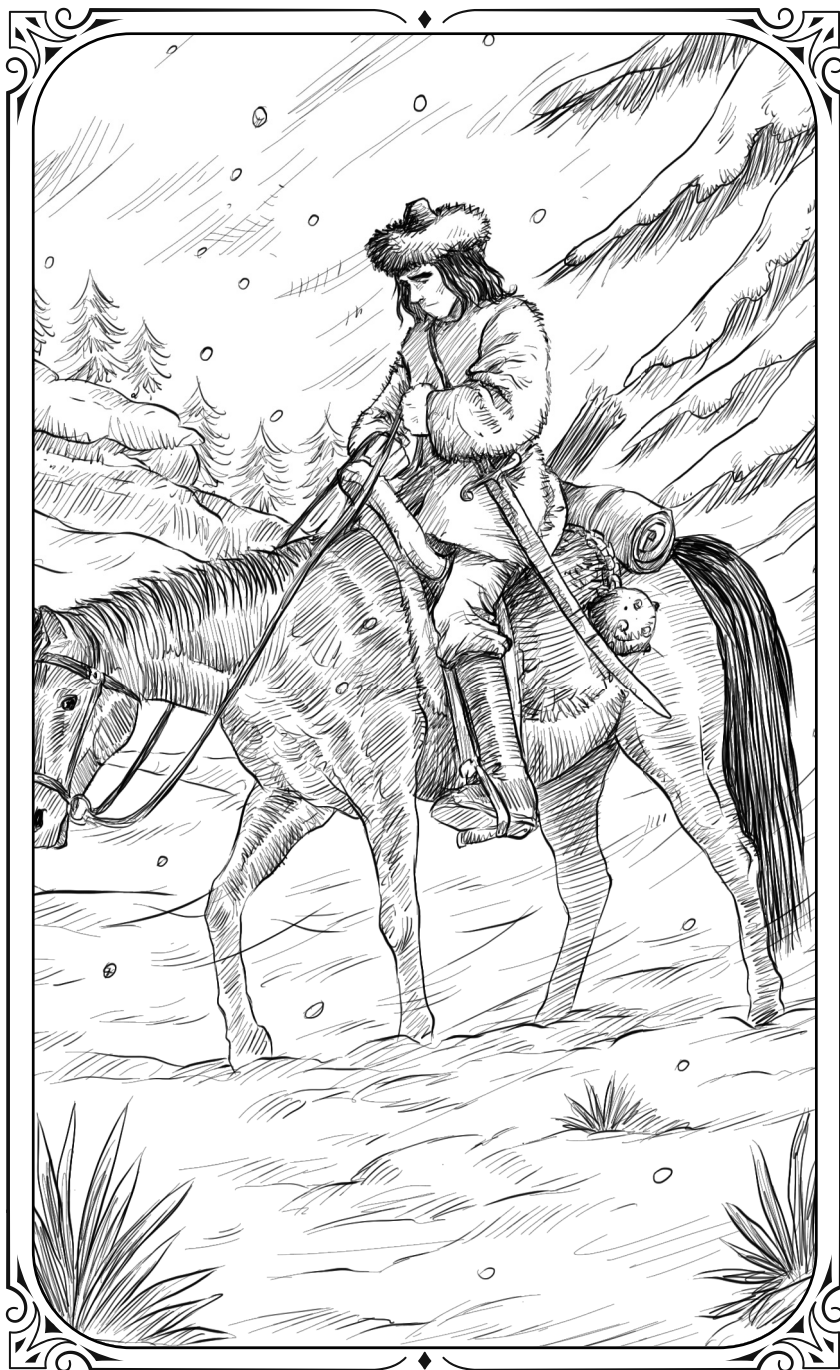
– Ne oluyor Karayel? Bir şey mi hissettin? Bu dağ başında bizden başka kimse olmaz, dedi Alperen.

Karayel kişnedi.

– Ha bir de kurtlar vardır. Umarım ki uzun süredir aç olmasınlar. Burada bize saldırabilirler. Dikkatli ol, diye devam etti Alperen.

At bir daha kişnedi.

Alperen’in ateşi gittikçe yükseliyor, ara ara bulanık görmeye devam ediyordu. İşte bu anlarda dikkatle ileriye bakıyor fakat uzayıp giden beyazlıkta bir şey

seçemiyordu. Kendi kendine “Her yer, her şey bembeyaz.” diyordu.

Sadece sağda solda tek tük çam ağaçları kolayca seçilebiliyordu. Yaprakları dökülen diğer ağaçlar adeta buzdan birer heykel olmuşlardı. Alperen bunlara dikkatle baktı, ne olduklarını anlamaya çalıştı. “Bulanık görüyorum. Her şey sanki bir sis perdesiyle örtülmüş gibi... Sığınacak bir yer bulsaydık iyi olacaktı. Dinlenir, kendime gelirdim.” diye düşündü.

Bu dağ başında kimsecikler olmadığı gibi sığınacak bir yer de görülüyordu. Bu yüzden Alperen bir karar verdi. Zorlukla konuştu:

– Karayel, devam edeceğiz. Durursak buralarda donarız ya da kurtlara yem oluruz. Ha gayret!

Yukarı doğru tırmandıkça Karayel dizlerine dek kara batıyordu. Rüzgâr şiddetini artırıyor, zemheri gittikçe kuvvetleniyordu.

Alperen belli belirsiz dudak hareketleriyle mırıldandı: “Akşama dek bir yere sığınsaydık ya da bir mağara bulsaydık.”

KARA KURT

Uzaktaki bir tepede, ağaçların arasından Alperen ile atını izleyen bir çift göz vardı. Bu keskin gözler tipide bile görebiliyordu. Bu, Kara Kurt'tan başkası değildi. Alperen ile Karayel'in dikkatini çekmemek ve öteki kurtların duymasını önlemek için özellikle ulumuyordu. Sessizce ve dikkatlice onları uzaktan takip ediyordu.

Kara Kurt ara sıra durup arkasını ve çevresini kontrol ediyordu. Karayel'in koca gövdesini sonsuz beyazlığın içinde kaybetmemek için uğraşıyordu. Böyle durumlarda bazen onlara biraz yaklaşıyordu. Bazen de geride kalıp sık sık koklayarak atın izlerini takip ediyordu.

Alperen ise Karayel'in üzerinde zorlukla duruyor, sert esen rüzgârdan yere düşecek gibi oluyordu. Son bir gayretle kendini topluyor ve atının dizginlerine sıkıca tutunuyordu.

Kendilerini takip eden kurttan haberleri yoktu. Ancak Karayel huysuzlanmaya başlamıştı. Sık sık durup etrafı dinliyor, sonra yola devam ediyordu.

Bütün bu sessizliği, Alperen'in haykırışı bozdu. Bir anda kınından kılıcını çekerek bağırды:

– Dur! Kimsin sen?

Alperen'in bu ani çıkışı üzerine Karayel de durdu.

Alperen karşıya baktı, belli belirsiz bir gölge görüyordu. “Bu nedir böyle? Bir şeye benzemiyor. Bir kurt mu? Bu kadar büyük kurt olur mu?” diye düşündü.

Karayel ise şaha kalkıp kişnedi. Alperen onu sakinleştirmek istedi:

– Yavaş ol, karşımızdaki kimmiş bir anlayalım bakalım.

Alperen, gördüğüne bir anlam veremiyordu. “İyi göremiyorum ki...” diye düşündü. Akli iyice karışmıştı: Karşısındaki bu koyu gölge neydi, kimdi? Bu dağ başında ne arıyordu? Önlerine neden çıkmıştı? Ne istiyordu? Yoksa hayal mi görüyordu? Yaşadıkları bir rüya mıydı?

Kılıcını zorlukla tutmaya çalışarak tekrar bağırdı:

– Kimsin sen?

Karşı taraftan ses alamadı. Rüzgârın uğultusundan başka bir şey duyulmuyordu.

Alperen daha yüksek sesle seslendi:

– Kimsin sen diyorum!

Yine bir cevap yoktu.

– Karayel şunun yanına gidelim. Dikkatli olalım, dedi Alperen.

Elinde kılıcıyla vuruşmaya hazır hâlde, yavaş yavaş gölgeye doğru ilerliyordu. Hâlâ gördüğünü bir şeye benzetememişti. Koyu bir gölgeydi işte...

Kurt ise onlara biraz daha yaklaşmış olarak arka-
larından bakıyordu. Ara sıra Alperen’in bağırı-
şlarını duyunca durup bekliyordu.

Karayel, gölgenin önüne geldiğinde Alperen yine haykırdı:

– İşte karşımdasın. Kimsin sen?

Kılıcını gölgeye doğru savurduğunda ne olduğunu anladı:

– Karayel, bu sadece dallarındaki karları dökülen bir çam ağacıymış.

Alperen, “İyi görmüyorum. Yükselen ateş sebebiyle olmalı. Yoksa çam gövdesini kolayca seçebilirdim.” diye düşündü.

Onları takip eden Kara Kurt ise biraz daha yaklaştı. Gözlerini kıstı. Karayel’e dikkat kesildi. Ağzını açtı. Kulaklarını dikti. Uzaktan başka kurtların seslerini duydu ama onları yanına çağırılmıyordu. Çünkü büyük avı tek başına ele geçirmek istiyordu. Ancak saldırı için acele etmiyor, avını yakından takip ediyordu. Özellikle rüzgâra ters yönde ilerleyerek Karayel’in kendi kokusunu almasını engelliyordu. Ara sıra koca ağzını açarak esnediğinde, iri ve beyaz dişleri arasından ağzının suları akıyordu.

Alperen’in üşümesi gittikçe artıyor, ateşi iyice yükseliyordu. Artık iyiden iyiye hayal ve kabus görmeye başlamıştı. Etrafındaki ağaçlardan tedirgin oluyor, durmadan haykırıyordu:

– Çekilin!

– Kimsiniz?

– Kollayın kendinizi!

Ancak bu haykırışlar, Alperen'e yorgunluktan başka bir şey kazandırmadı. Birden gözleri karardı ve Karayel'in üzerinden yere düştü.